

Boa zijn is een vak

Evert-Jan Woudsma van PWN, drinkwaterbedrijf en natuurbeheerder in Noord-Holland:

“Tijdig aangeven wat je doet en hoe je het doet, voorkomt onbegrip en verhoogt de betrokkenheid”

Van onbekendheid met de term boa tot het niet voor vol worden aangezien en onbegrip van collega's. Het zijn zaken waar de buitengewoon opsporingsambtenaar in zijn of haar werk dagelijks tegenaan loopt. Daarnaast zijn er nog de discussies over taken en bevoegdheden, over de uitstraling en professionalisering; de boa valt vaak tussen wal en schip. Met het ontstaan van de Politiewet in 1994 werd ook de functie van boa in het leven geroepen. We zijn een twintig jaar verder. Hoe is het om buitengewoon opsporingsambtenaar te zijn in 2016?

Evert-Jan Woudsma.

“Lang geleden, ergens tussen weilanden, bos en beek, leefde een kleine jongen. Iedere dag speelde hij buiten, bouwde hutten, ging vissen, zocht naar vogel-nesten en speelde verstoppertje. Hij mijmerde over hoe hij later boswachter zou worden en in zo'n klein boswachtershuisje zou gaan wonen met witte muren, rode dakpannen en groene luiken. Geen bel bij de voordeur.

Als je hem nodig had riep je gewoon maar 'Volluuuuuk!' En dan kon je zo naar binnen en aanschuiven aan de donderbruine keukentafel die uitzicht bood op de vogels die vrij af en aan vlogen: bonte specht, kuifmees, merel, koolmees en winterkoning. En dan ineens komt vanuit de bosrand een ree met haar kalfje aanlopen. Het zonnetje maakt er een euforisch Bambimoment van. Precies op dat moment klinkt er een harde knal!

Ik schrik wakker, klik het licht aan en zit rechtop in mijn bed. Een bloempot ligt in gruzelementen op de vloer. Erachter wap-

peren de gordijnen voor het open raam. Ik kijk op de klok. Ik kan net zo goed opstaan, dan kan ik me nog even voorbereiden op mijn examen. Ik zet mezelf aan mijn doorleefde keukentafel en begin te lezen over de combibon invulinstructie, oftewel het schrijven en verwerken van een bekeuring.

Belangrijk is dat ik op het examen de cruciale punten niet vergeet in te vullen. Gewoon een kwestie van afstrepren: naam, geboorteplaats, woonplaats, postcode en natuurlijk het feit waarop bekeurd wordt. Vooraf een toneelstukje om het bekeuren te oefenen. 'Goedemorgen, ik ben buitengewoon opsporingsambtenaar van de gemeente Amersfoort en ik zie dat u een blinke op de grond gooit. U krijgt daarvoor een bekeuring. Mag ik uw identiteitsbewijs even inzien?' Dat stukje zit er wel ingestamp.

Het examen duurt 35 minuten. En zowaar, de acteur komt binnen lopen en gooit een blinke achteloos op de grond, terwijl in het kleine kantoortje ook een prullenbak staat. Nu komt het er op aan. Resoluut steek ik

mijn hand uit en zeg: "Goedemiddag, mijn naam is Evert-Jan Woudsma.

Ik ben buitengewoon opsporingsambtenaar van de gemeente Amersfoort." Ook de rest van het examen gaat goed en vijf dagen later krijg ik de verlossende voldoende. Ik ben gediplomeerd buitengewoon opsporingsambtenaar.

Terug in het duin gaat alles gewoon door. Bomen zagen. Onderhoud wegen en paden. En natuurlijk ook de rondjes toezicht. Die zondag is het gezellig druk in het duin. Mensen houden zich keurig aan de regels en zo blijft het sfeertje dat we graag zien, lekker ontspannen een frisse neus halen in de natuur, aanwezig op deze zonnige zondag.

Helaas is er toch iemand die zich daar niet zoveel van aan lijkt te trekken. Met de riem in zijn hand en de hond die er aan vast hoort struint hij ergens in het open duin. Resoluut loop ik er op af en zeg: "Goedemiddag, ik ben de boswachter van de gemeente Amersfoort...?!" Ach, gelukkig kan ik me te allen tijde legitimeren!

Tijdens het avondeten staar ik naar buiten en zie de grote bonte specht genieten van het vogelparadijsje in mijn tuin. Moe, maar voldaan besluit ik lekker op tijd mijn nest in te duiken. Eerst nog even het handboek voor de buitengewoon opsporingsambtenaar onder mijn kussen vandaan halen. Want morgen ben ik weer gewoon boswachter."

Al surfend over de website van PWN (drinkwaterbedrijf en natuurbeheerder in Noord-Holland) kom ik via het 'Boswachtersblog' bovengenoemde tekst van boswachter Evert-Jan Woudsma tegen. Voor onze rubriek "Boa zijn is een vak" mag ik een dag optrekken met deze boswachter en ik moet zeggen dat de door Evert-Jan op zijn blog geschreven verhalen perfect aangeven dat ik niet alleen te maken heb met een gepassioneerde en deskundige boswachter, maar ook met een enthousiast verhalenverteller.

We hebben afgesproken in het bezoekerscentrum 'De Hoep' van PWN aan de Johannesweg te Castricum. Het is al een aantal dagen bloedheet en vandaag is de verwachting dat de 30 gradengrens wederom wordt gehaald. Afijn, luchtig gekleed en voorzien van m'n vaste uitrusting, zoals fototoestel en pen en papier ga ik op pad, richting de Noordzee. Ik zal vandaag wel niet de enige zijn, maar ik hoop wel dat lange files richting de kust mij bespaard blijven.

Drinkwaterbedrijf PWN

PWN is het drinkwaterbedrijf van de provincie Noord-Holland en draagt, behalve voor de levering van voldoende zuiver drinkwater, in opdracht van de provincie Noord-Holland ook de verantwoordelijkheid voor het beheer van het Noordhollands Duinreservaat en een deel van Nationaal Park Zuid-Kennemerland met de daarbij passende vormen van recreatie. Deze laatste taak is niet onlogisch, als je bedenkt dat het Noord-Hollandse duingebied een onmisbare schakel vormt in het zowel kwalitatief als kwantitatief borgen van de productie van drinkwater. Door dit causaal verband tussen levering van voldoende schoon drinkwater en beheer van het duingebied, is het voor PWN noodzakelijk om zorg te dragen voor een gezond duingebied en uit te stralen en erop toe te zien dat we zuinig (moeten) zijn op de rijkdom van flora en fauna in het duin.

PWN heeft in totaal circa 7400 hectare aan natuurgebieden in beheer, zoals het Noordhollands Duinreservaat, dat zich uitstrekt tussen Wijk aan Zee en Bergen; de Kennemerduinen en het Kraansvlak, in het Nationaal Park Zuid Kennemerland, dat zich uitstrekt tussen IJmuiden en Zandvoort en het landgoed Marquette bij Heemskerk. In het Noordhollands Duinreservaat dat ik vandaag ga bezoeken geldt een 'duinkaartplicht'. Dat wil zeggen dat bezoekers ouder dan 18 jaar voor een bezoek aan het gebied een duinkaart moeten kopen. Kinderen hebben gratis toegang. Een dagkaart kost €1,80, maar er zijn ook week- en jaar kaarten te koop. Op deze wijze dragen de bezoekers bij aan de kosten van natuurbeheer.

Bezoekerscentrum De Hoep.

Bezoekerscentrum De Hoep

Na een autorit van zo'n drie uur, waarbij mijn vrees om met mijn auto verzeild te raken in een lange file wonderwel niet wordt bewaarheid, is de verleiding zeer groot om het bezoekerscentrum letterlijk links te laten liggen, door te rijden naar het Noordzeestrand en net als al die andere honderden badgasten verkoeling te zoeken in dat heerlijke Noordzeewater. Maar dat gevoel is gelijk verdwenen als ik de lommerrijke parkeerplaats van "De Hoep" oprij. Ik verheug me op het gesprek met Evert-Jan en ben heel erg benieuwd naar het gebied dat aan zijn zorg is toevertrouwd.

Bezoekerscentrum De Hoep ligt aan de weg richting Castricum aan Zee. Het bezoekerscentrum bestaat uit een ruime parkeerplaats en een futuristisch ogend gebouw, prachtig gelegen midden in de duinen en hét vertrekpunt voor een bezoek aan het Noordhollands Duinreservaat. Ik word joviaal begroet door Evert-Jan en voel me direct op m'n gemak. Zeg maar, thuis onder collega's. Onder het genot van een bak koffie maken we kennis met elkaar en daarna laat Evert-Jan mij De Hoep zien. Sedert enkele jaren zijn de boswachters en een aantal deskundige medewerkers/onderzoekers, zoals biologen en ecologen, ondergebracht in een apart gedeelte van De Hoep. Hier kunnen ze met hun laptop aanlanden op een flexibele werkplek en elkaar treffen en overleggen in een gezamenlijke ruimte. In de publieke ruimte van De Hoep is een voorlichtings- annex educatieplek ingericht. Hier ervaart de bezoeker waar PWN voor staat: drinkwater en natuurbeheer in Noord-Holland.

Een vaste expositie laat zien hoe PWN ervoor zorgt dat elke dag weer schoon en lekker drinkwater uit de kraan komt,

en hoe PWN met verstuiwing, begrazing en vernatting het duin beheert. In een speciaal aangelegde Hoeptuin kan het publiek zien hoe het duinlandschap is ontstaan, met zijn bijzondere diersoorten en unieke bomen- en plantengroei. Verder is er een winkel waar allerlei natuur- en drinkwatergerelateerde hebbedingetjes te koop zijn. Ook zijn daar de gebiedskaarten te koop voor het uitstippelen van een mooie wandel-, fiets- of ruitertocht langs bijzondere plekjes in de duinen, zoals de vogelkijkhut en de waterbel. Maar daarover straks meer.

Tenslotte toont Evert-Jan mij het vergadercentrum van De Hoep. Hier kunnen 'derden' van hun vergadering of training een 'duindag' maken. Vijf afgeschermd vergaderzalen, met een inspirerend uitzicht op de duinen, en een congres- en filmtheater, dat plaats biedt aan 114 personen, al dan niet voorzien van catering, maken De Hoep samen met het publieke en werkgedeelte tot een multifunctioneel gebouw, waarbinnen alle mogelijkheden optimaal zijn benut.

Boswachter Evert-Jan Woudsma

Evert-Jan Woudsma (46) is 11 jaar werkzaam bij PWN als boswachter. Daarvoor was hij als boswachter werkzaam bij de Vereniging Natuurmonumenten te Loenen op de Veluwe. Hij maakt deel uit van een team van 16 boswachters (11 mannen en 5 vrouwen) voor het Noordhollands Duinreservaat. Alle boswachters zijn boa domein II. Het duinreservaat is ingedeeld in zeven deelgebieden. Als de boswachter voor zo'n deelgebied wordt ingeroosterd is hij verantwoordelijk voor het toezicht binnen dat deelgebied. Behalve het uitoefenen van de reguliere toezichtstaak en de handhaving van relevante wet- en regelgeving zijn er teampjes van twee boswachters gevormd met een specifieke portefeuille. Zo vormt Evert-Jan samen met zijn collega boswachter Cora Schipma een team dat als specifieke extra taak 'gastheerschap' heeft. Zoals gebruikelijk is voor het beheersgebied van PWN ook specifieke wet- en regelgeving van kracht. Evert-Jan en Cora zorgen dat nieuwe en/of vernieuwde regelgeving bij hun collega's op een adequate wijze wordt geïmplementeerd. Verder moeten alle 'rechten en plichten' die in het gebied gelden duidelijk onder de aandacht van het publiek gebracht worden. Verder is Evert-Jan samen met zijn collega boswachter Kees Zonneveld belast met de taak 'voorlichting, communicatie en educatie'.

Evert-Jan stapt uit om te kijken of er ook scooters geparkeerd staan.

Als er een bepaalde maatregel genomen moet worden, zoals bijvoorbeeld het kappen van een bosperceeltje, dan wordt ver voor het moment van kappen daarover gecommuniceerd met het publiek. Dat gaat dan bijvoorbeeld via de nieuwsbrief of website van PWN, maar ook vaak via social media waarbinnen de boswachters actief zijn. Op die manier creëer je zowel draagvlak als betrokkenheid. Vroegtijdig aangeven wat je doet en hoe je het doet voorkomt onbegrip en sociale onrust, die zich doorgaans uiten door langdurige discussies op social media en reacties naar de media. Sterker, het levert goede reacties en sympathie op, de betrokkenheid wordt zelfs vergroot. Dat zie je terug in het aantal meldingen dat we via de mail, telefoon en social media van het publiek krijgen.

Scooterverbod

Van die betrokkenheid krijg ik direct nadat we vanaf De Hoep het duinreservaat inrijden een voorbeeld te zien. Evert-Jan vertelt dat er een algeheel toegangsverbod is voor voertuigen, aangedreven door een motor, hetzij op brandstof of elektrisch. Uiteraard zijn daar uitzonderingen op zoals voor degenen die werkzaamheden moeten verrichten binnen het gebied, elektrische fietsen en scootmobielen. Ondanks het verbod rijden er regelmatig scooters in het gebied rond. We rijden naar een parkeerplaats voor fietsers, nabij een strandopgang. Hier stapt Evert-Jan uit om te kijken of er ook scooters geparkeerd staan. Om hier te komen hebben ze namelijk een behoorlijk deel door het duinreservaat moeten rijden. Het terrein is al aardig

gevuld met fietsen, maar scooters treffen we niet aan. We zijn nog maar koud weggereden van de parkeerplaats of Evert-Jan krijgt een bericht van een bezoeker dat er gisteren diverse scooters in het gebied hadden gereden en waarom daar niet op wordt toegezien. We moeten er wel om lachen. "Deze melder toont z'n betrokkenheid, maar weet schijnbaar niet dat we er dagelijks op toezien. Het bewijs is net geleverd, maar het blijft natuurlijk altijd een toevalstreffer om ze ook daadwerkelijk te betrappen".

Overige toegangsregels duingebieden

Al rijdend vertelt Evert-Jan dat de boswachters toezien op de naleving van een aantal toegangsregels door het publiek. "De duinen zijn een mooi maar kwetsbaar

In het gehele duinreservaat is een zogenaamde fietsregeling van kracht.

gebied. Dit maakt het noodzakelijk dat we haar beschermen, bijvoorbeeld door het toegangsverbod voor gemotoriseerd verkeer waarover we het zojuist hadden. Een andere regel is dat in het grootste deel van het Noordhollands Duinreservaat honden kort aangelijnd dienen te zijn. De duinen zijn rustgebieden voor vogels en zoogdieren. Honden zorgen er voor verstoring en zelfs gevaar. Ook bezoekers kunnen last van hebben van loslopende honden. Sommige mensen zijn er bang voor. In het gehele duinreservaat is een zogenaamde fietsregeling van kracht. Dit houdt in dat je alleen mag fietsen op de aangewezen verharde fietspaden en op onverharde fietspaden tot 10.30 uur. Diverse onverharde paden zijn voorzien van een inrijverbod voor fietsen. Prioriteit voor ons heeft het toezicht op illegaal gemotoriseerd verkeer, het niet hebben van een geldige duintoegangkaart en loslopende honden. Bij het vaststellen van dit soort overtredingen volgt in principe een proces-verbaal".

Voor de fietspatrouille even langs het watertappunt.

Materiaal en middelen

PWN voert een ruimhartig beleid om haar medewerkers optimaal opgeleid te krijgen voor een adequate uitvoering van hun taken. Er kan wat dat betreft heel veel. Evert-Jan prijst PWN voor haar beleid ten aanzien van (bij)scholing en volgen van cursussen. Zo zijn alle boswachters in het bezit van een EHBO-diploma, dat jaarlijks wordt geactualiseerd.

Evert-Jan: "Wij rijden nu in een opvallende dienstauto, maar meestal gaan wij boswachters per fiets het gebied in. Bij toerbeurt hebben we storingswachtdienst.

Dat is een 24-uurs bereikbaarheidsdienst voor het gehele duingebied ingeval van een calamiteit. De eerste verantwoordelijkheid ligt dan bij de dienstdoende boswachter.

Tijdens deze storingswachtdienst verplaatst de boswachter zich in principe in een dienstauto. Zo kan hij/zij snel ter plaatse zijn, daar waar een calamiteit zich voordoet.

Onder het zadel van mijn 'dienstfiets' heb ik een EHBO-tasje hangen, dat ik in voorkomende gevallen in het veld kan gebruiken.

Zo trof ik op een dag een mountainbiker die blijkbaar tegen een paaltje was gereden en daarbij een hevige bloedende voet had opgelopen. Ik zag dat de nagel van zijn grote teen was gescheurd en dat veroorzaakte het hevige bloeden. Ik kon dus direct eerste hulp gaan toepassen. Ik dekde de wond af en adviseerde de mountainbiker om zo snel mogelijk een arts te consulteren. Een dame die de betreffende mountainbiker begeleidde assisteerde mij door het aangeven van de door mij gevraagde spullen uit m'n EHBO-tasje. Daar de mountainbiker nogal nonchalant reageerde op het gebeuren heb ik hem nogmaals op het hart gedrukt direct zijn huisarts op te zoeken. Hij antwoordde dat hij daar voorlopig niet heen ging – en als hij er echt een nodig had, dan stond er nu al een achter mij. Bleek dat die dame zijn echtgenote was en huisarts was. Gaf mij dus alleen maar netjes m'n spulletjes aan! Dat was wel grappig, want ze liet mij in feite volledig in m'n rol".

De bezoekers

Terwijl we zo door het gebied rijden valt het me op dat het best druk is met veel fietsers en wandelaars. "Ach", merkt Evert-Jan op, "het valt vandaag nog wel mee". Hieruit kan ik alleen maar concluderen dat het Noordhollands Duinreservaat een zeer populair natuurgebied is en dat het publiek, ondanks dat je voor een bezoek moet betalen, het gebied in grote getalen bezoekt. In het gebied liggen een tweetal 'grote' campings en een aantal boeren-campings. Dit soort recreanten levert ook extra druk op voor het gebied.

We zien twee kinderen, met hoogstwaarschijnlijk hun moeder, aan de zijkant van de weg staan. Evert-Jan stopt en stapt uit: "Even kijken met wat voor diertje die kinderen aan het spelen zijn". Evert-Jan raapt een grote rups van de bodem op. Waarschijnlijk daarmee voorkomend

Een fraai staaltje van bescherming van de natuur, educatie en voorlichting ineen.

dat deze rups, die bij die kinderen het nodige respect afdwingt, een zekere dood tegemoet gaat. Ze durven het beestje niet met de hand aan te pakken en maken gebruik van een stokje om 'm voort te bewegen. Evert-Jan laat het beestje vanuit een veilige positie in zijn hand van alle kanten bekijken en legt daarbij uit dat het de rups van de walstropijlstaart is. Een in Nederland tamelijk zeldzame vlindersoort, die met name in het duingebied voorkomt. Daarna wordt het dier weer veilig terug gezet in het struikgewas. Een fraai staaltje van bescherming van de natuur, educatie en voorlichting ineen.

Evert-Jan laat het beestje vanuit een veilige positie in zijn hand van alle kanten bekijken.

Verder valt het me op dat er diverse mensen in de begroeiing buiten de paden bessen of iets dergelijks aan het plukken zijn. Evert-Jan legt me uit dat deze mensen zogenaamde dauwbramen – in de volksmond ook wel duinbramen genoemd – aan het plukken zijn. In de gehele maand augustus mag het publiek zich buiten de paden begeven om deze, overigens heerlijke, bramen te plukken. In vergelijking met de mij bekende bosbraam is de dauwbraam iets kleiner, sappiger en iets minder zoet, waardoor de smaak wat frisser is.

De waterbel

Vervolgens rijden we naar het zowel letterlijke als figuurlijke hart van het duinreservaat, namelijk de 'waterbel'. Nou ja, niet zo zeer de waterbel, wat in feite het in de bodem van de duinen gelegen waterreservaat is, maar meer z'n kleine broertje. Namelijk de plek in de duinen waar via een

voorzuijveringsproces en een ondergronds buizensysteem het uit het IJsselmeer en de Lek aangevoerde water aan de oppervlakte komt. Vanuit deze kleine 'waterbel' stroomt het water naar de irrigatiekanalen, waarna het infiltreert in de ondergrond. Daar verblijft het circa 3 à 4 weken om een laatste bacteriologische zuiveringsstap te ondergaan. Daarna wordt het weer opgepompt en is het geschikt om geleverd te worden aan de gebruikers. Dit deel van het duingebied noemen ze ook wel ICAS (Infiltratiegebied Castricum). Het is een bijzonder en mooi gezicht om het water uit de 'bron' te zien opwellen en het richting de kanalen te zien stromen. Deze plek is met een hek afgezet en het publiek kan ter plaatse even verpozen. Op een infobord staat aangegeven welke weg het hier opgepompte water heeft afgelegd en welke weg het nog te gaan heeft. Net als ik kijken een opa met z'n kleinzoon, zittend op het bankje, gefascineerd naar dit unieke schouwspel.

Flora en fauna

In het Noordhollands Duinreservaat bevinden zich hooguit een stuk of vier reeën, aldus Evert-Jan. Bijzonder is dat deze dieren pas sedert zo'n vier jaar hier rondlopen. Beheer van deze diersoort is dus nog geen issue. Het valt me op dat ik geen konijnen in het duinlandschap zie rondlopen. Evert-Jan vertelt dat het konijnenbestand behoorlijk heeft geleden onder een epidemie.

Vogels die we veel in het gebied aantreffen zijn de graspieper, de nachtegaal en de roodborsttapuit. Verder wordt het gebied, met name ook door de aanwezigheid van meertjes en kanalen, aangedaan door veel trekvogels. In het infiltratiegebied bevindt zich een aalscholverkolonie van zo'n 800 nesten.

Grote delen van het Noordhollands Duinreservaat zijn de afgelopen jaren in begrazing genomen. Er lopen Schotse Hooglanders, Koniks (paarden), Exmoor pony's en plaatselijk ook schapen en Hollandse landgeiten. De landgeiten worden speciaal ingezet om dichtgroei van het duin met struiken te voorkomen.

Aandoenlijk een kalfje dat heerlijk ligt te zonnen.

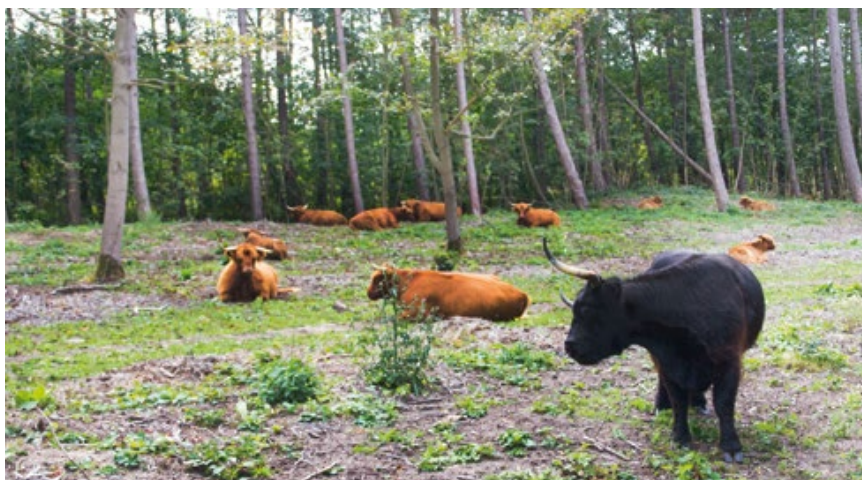
Grote delen van het Noordhollands Duinreservaat zijn de afgelopen jaren in begrazing genomen.

De Waterbel.

Tijdens onze rondrit door het gebied komen we een kudde Schotse Hooglanders tegen. De kudde laat zich door onze aanwezigheid absoluut niet storen en graast en luidt rustig door. Aandoenlijk zijn de twee kalfjes die heerlijk liggen te zonnen. Evert-Jan vertelt dat het een heel relaxte kudde is. Toch wordt het publiek geadviseerd om minimaal 25 meter afstand tot de dieren in acht te nemen, want het blijven natuurlijk wel 'wilde' dieren.

Even een 'uitstapje' naar het zeeduin. Dit is het meeste westelijk gelegen duin, direct aan zee en strand. Enorme gaten zijn hier ontstaan. De wind heeft vrij spel. Geen zorgen voor het hoge water, vertelt Evert-Jan, verderop zijn de duinen hoog genoeg. De aanvoer van het verse zand is als koren op de molen voor een echt pionier: 'Helm'. Op de meeste plekken in het duin staat deze plant te kwarren. Maar hier staat ze op haar natuurlijke groeiplaats en komt ze zelfs tot bloei. Het dynamisch duin zoals we het graag zien is hier in volle glorie aanwezig.

Daarna laat Evert-Jan mij een tot vleurmuizenkelder omgebouwde oorlogsbunker zien. De in het gebied nog veel voorkomende bunkers worden in principe niet meer geruimd, maar omgebouwd tot onderkomens voor vleurmuizen. "De kosten van het slopen van die bunkers kan PWN zich besparen en het nieuwe gebruik komt ten goede aan de natuur. Het is wel grappig dat als de nieuwe behuizing wordt 'opgeleverd' er heel snel daarna al vleurmuizen in gaan huizen."

Het dynamisch duin zoals we het graag zien is hier in volle glorie aanwezig.

Ook in het duingebied is plastic een probleem

Helaas neemt de wind ook zaken mee uit het heden: plastic. Overal tussen het zand vind je kleine en grote stukken en zelfs hele flessen. Al lopend door het zeeduin pikt Evert-Jan moeiteloos de stukjes aangewaaid plastic uit het zand. De plastic soep in oceanen is inmiddels een begrip en heeft veel media-aandacht gekregen. Het grootste deel van het plastic in ons milieu is afkomstig van landbronnen en rivieren spelen een belangrijke rol bij het transport ervan naar zee. PWN wil samen met andere bedrijven en instellingen naar dit soort maatschappelijke problemen kijken en zoeken naar oplossingen.

Veel voorkomende overtredingen

"De meest voorkomende overtredingen in het duingebied zijn de loslopende honden, het fietsen in strijd met de fietsmaatregel, bezoekers buiten de aangewezen wegen en paden en gemotoriseerd verkeer in het gebied. Het storten van afval en vandalisme komen ook wel voor, maar in vergelijking met elders minder. Dit komt door het intensieve toezicht dat we hier met het team van boswachters uitvoeren".

"Zo kwam ik onlangs een mountainbiker in het veld tegen. Hij bevond zich op dat moment buiten de daarvoor aangewezen wegen en paden. Ik hield die man staande en stelde vast dat hij zich in het gebied bevond in strijd met de fietsregeling, in casu na 10.30 uur en dat hij niet in het bezit was van een geldige duinkaart. Drie overtredingen dus. Ik wilde de man niet te onredelijk behandelen en vertelde hem dat hij, ondanks dat hij drie overtredingen had

Al lopend door het zeeduin pikt Evert-Jan moeiteloos de stukjes aangewaaid plastic uit het zand.

Een tot vleermuizenkelder omgebouwde oorlogsbunker

gepleegd, van mij maar één bekeuring zou krijgen. De mountainbiker bleef toch moeilijk doen en gaf mij bij herhaling een grote mond. Ik had ook de indruk dat hij mij een valse nam opgaf. Vervolgens fietste hij plotseling weg, zonder dat ik mijn werk had kunnen afmaken. Ik ben toen achter hem aangereden en toen ik zag welke uitgang hij zou gaan nemen heb ik contact opgenomen met de politie. Toevallig was er een patrouille in de buurt en die hebben hem bij de uitgang kunnen opvangen. Uiteindelijk kon ik deze verbalisering op een normale manier afronden. Dit was wel een mooi voorbeeld van een goede samenwerking met de collega's van de politie".

Tot slot

Wat een schitterend gebied. Ik kan me goed voorstellen dat Evert-Jan het als een 'lot uit de loterij' beschouwt om hier te mogen werken. Het bezoek vandaag aan het Noordhollands Duinreservaat

was bepaald geen straf en ik begrijp nu waarom het zo'n druk bezocht natuurgebied is, ondanks dat je voor de toegang moet betalen. Evert-Jan toonde zich een voortreffelijk gastheer. Niet alleen ten opzichte van mij, maar zeker naar het publiek toe, zo heb ik vandaag mogen vaststellen. Zijn open houding en geduld nodigde mensen uit om hem, ook tijdens onze lunch op het terras van de idyllisch tegen een paraboolduin gelegen gasterij De Kruisberg, aan te spreken en vragen te stellen over het gebied. Ik kan na vandaag concluderen dat het met die portefeuille 'gastheerschap' bij Evert-Jan wel goed zit. Evert-Jan, bedankt voor deze prachtige dag en deskundige rondleiding. Succes met je werk en hopelijk tot een volgende keer.

Tekst en foto's: Dick Nijhof